

Лоотонъ Ивансѣ

Зипъ, моето куче

Нарекохъ го Зипъ, защото отдавна бѣхъ решилъ, че ако нѣкога си имамъ кученце, така ще го именувамъ.

Да не мислите, че нѣкой го остави предъ вратата ни? Не. То самѡ остана въ задния дворъ на къщата ни, съ намѣрение да го осинови нашето семейство.

Пръвъ го видѣ баща ми и извика: „Хей, я се махай оттамъ! Какво търсишъ у насъ?“

Но, вмѣсто да си излѣзне, то се напъти къмъ къщи, промъкна се между краката на баща ми и влѣзна вътре. Азъ довършвахъ закуската си и то се настани задъ стола ми, като задъ крепостъ. Почна да върти опашка, после изви глава настрани, като че искаше да каже: „Съвсемъ нѣмамъ намѣрение да се махна. Азъ харесвамъ това мѣстенце. Него си избрахъ отъ цѣлата улица и имамъ намѣрение да остана именно тукъ“.

Баща ми отиде на работа, като каза, че всички кучета сж досадно нахални. Баба ми изрѣмжа нѣщо, защото не обичаше никакво нововъведение въкъщи, безразлично какво е. Сестра ми го подритна, като мина край него, ала майка ми се наведе, погали го по главичката и каза: „Изглежда хубавичко, Томчо. Трѣбва да го нахранишъ, преди да отидешъ на училище“.

Веднага му дадохъ име Зипъ. Спомнямъ си, че веднажъ, на легане, като си казахъ молитвата, на края добавихъ: „И моля ти се, дѣдо Боже, изпрати ми едно кученце на име Зипъ!“ Защото винаги имахъ въ ума си образа на едно малко, кафяво кученце, съ рошава козина, къдрава опашка и лъскави умни очи. И ето го сега: Зипъ бѣше дошелъ като отговоръ на моето силно желание.